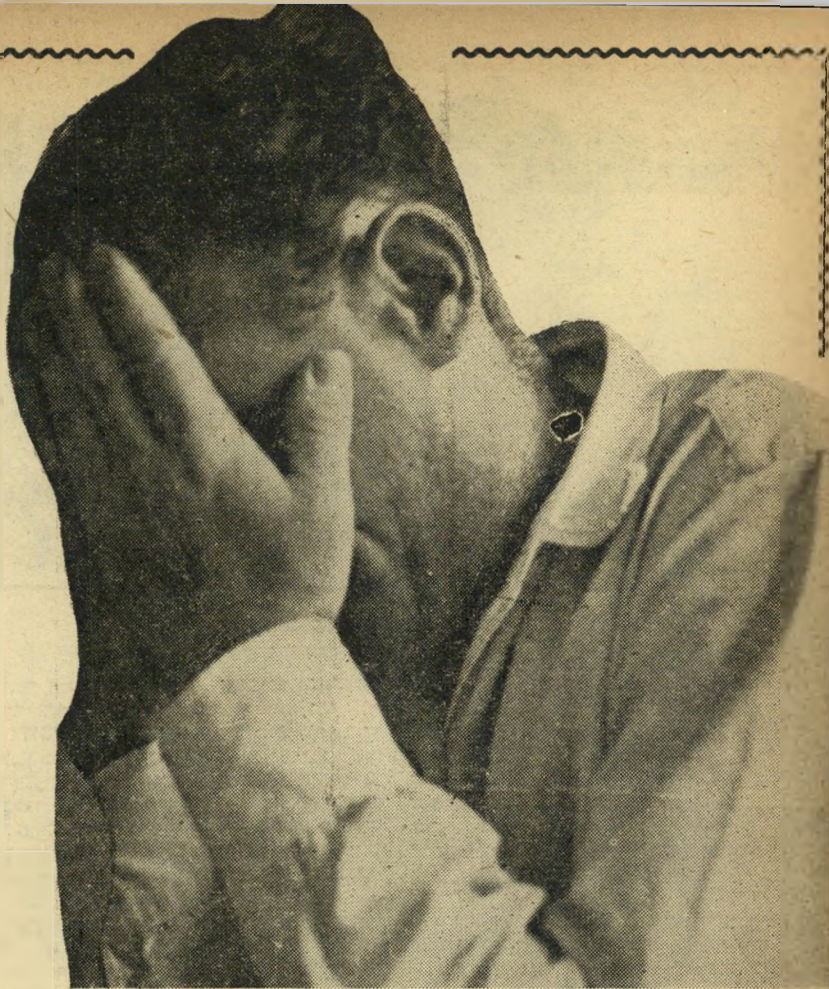

בית-הספר בחולון: שערוריה סו האם פע

לבדפשו. הסתברנו עוד כחודש ימים, עד שבאו הגרמנים אלינו לדירה וקראו את התעודות שלנו. הם הפרידו בינינו, או ראינו את הרוי בפעם האחרונה. אתו כן סיפרו לי כי אמי מתה במחנה ראוונסברוק לפני חיסור המחנה, ואבי נהרג על-ידי הגרמנים בשעה שניסה להתנגד להם כשעמדו להעלותו לרכבת היוצאת לחזית. אני עצמי ניסיתי לברוח מהרכבת שהובילה למחנות, אבל נתפסתי, הוכיתי בראש, ונפצעתי קשה. הובילו אותי למחנה בגבול אוסטריה-הונגריה. רוב יושבי המחנה עסקו בעבודות ביצורים. ממני לקחו את כל הבגדים והשיכוכי אותי בכעין בית חולים — צריף גדול בצורת ח'.

עלי. שאלתי את המנהל מה לעשות. הוא יעץ לי ללכת למפקח גוטמן. הלכתי אליו עוד באותו יום. הוא יעץ לי כי אתפטר מרצוני הטוב וכי אטוש את ההוראה. אפילו אם לא יפיצו עלי יותר שמועות, אמר לי, או אפילו אם יוכח כי אינני אשם, לא אכל יותר ללמוד. גישתי לתלמידים תשונה ושמי יהיה מוכי תג.

סירבתי. אני אוהב את המקצוע שלי ורוואה בו שליחות. לא רציתי להחר על שליחותי, רק מפני שנות היה למפקח להפטר בצורה זו מבעיה מסוכנת ומשרד החינוך היה חוסך פיצויים. הלכתי להסתדרות המורים. שם אמרו לי שיתמכו בי ויעמדו לצדי — ברגע שיוכח כי אני זכאי. חזרתי שוב לבית-הספר. סגן המנהל, יוסף ברסיון, אמר לי כי עלי להמשיך בעבודה עד להודעה חדשה. היתה לי הרגשה נוראה. כל הילדים בבית-הספר כבר ידעו על הענין. הרגשתי כי הכיתה ממש נזולת ממני מתחת לאצבעות.

זה היה ביום חמישי. למחרת, ביום ששי, כשלימדתי בשיעור השלישי, באה חוליית משטרה ואסרה אותי. על סמך חלונותי של יוסף מלכי, שאלו אותי לפרש החלונה. אמרתי כי יתכן שפעם ליספתי שיער של ילדה או את פניה, או שחיבקתי ילדה בשעת ריקוד. היו גם שני מקרים שילדות ליוו אותי לספריה,

היה היה בחורף השנה שעברה. המורה אברהם שרון, 29 (גבוה, בעל גוף אתלטי ותחוי פנים חדים, היה אלים הבלתי-מקורער של תלמידי כיתות ה' וו' בבית-הספר העממי ג'. בשכונת גרין, חולון. הצלחתו כמורה, ובמיוחד כמחנך, עוררה קינאה בין חבריו לעבודה. מסירותו לבית-הספר ולמועדון שלידו לא ידעה גבול.

ואו, כרעם ביום קיץ בהיר, הופיעה הגברת שרה ס., מטרונת שמנה ונמוכה, כהורה של מפקחת המועדונים בעיריית חולון, ש שנה סבל. המורה אברהם שרון עשה מעשה מגונה בילדתי בת ה-11! התייפחה בזעם. התלונה נשמרה בסוד מוחלט. כעבור חודש, הונחתה המהלומה השניה: שני הורים נכנסו לחדר המנהל של בית-הספר העממי ג', עזריאל רפאלי, הודיעו בריחתה כי נבלה נעשתה בבנותיהם. המואשם: שוב המורה המוכשר אברהם שרון. מאותו רגע, גברו התלונות בנו אחר זו, ככדור שלג המתגלגל במדרון ומוסיף לנפחו ככל שהוא מתגלגל. למעלה מ-20 הורים של תלמידות בנות 10-12 התלוננו בפני המנהל. 13 מהם, פנו למשטרה. האחרים הסתלקו, מחשש לשמן הטוב של הבנות.

שרון נעצר, עבודתו הופסקה. מיד פרצה בשכונה מגיפה של שמועות-חזעה ואתן שמועות כי גורמים מסויימים פועלים לטישטוש הפרשה. כונסו אסיפות הורים, ילדות פרצו בהיסטריה, מפקחי חינוך התכנסו לשיבות דחופות. השבוע יושמעו העדויות הראשונות של הפרשה זו בבית-משפט השלום בתל-אביב. האשמה: עשיית מעשים מגונים בילדות מתחת לגיל 16. העונש הצפוי: שלוש שנות מאסר.

★ ★ ★

סיפורו של הנאשם אברהם שרון

המחנך עזבה על המורה

את הקריירה שלי כמורה התחלתי במחנה שבוים בעבר-הירדן. היה זה ב-1948, לאחר שהלגיון הערבי כבש את גוש עציון. הייתי שם כאיש ההכשרה המגוייסת של הפלמ"ח ונשיבתי יחד עם שאר הלוחמים שנשארו בחיים. יחד אתי במחנה היו סטודנטים רבים. הם הקדישו לי מזמנם ואני למדתי בשקידה רבה. על כן, לאחר השיחרור, הצטרפתי לקורס של שנתיים, במכון למדריכי נוער של עיריית תל-אביב. באותו זמן גם עבדתי במוסד של העזרה הסוציאלית בתל-אביב, בו למדו בעיקר פושעים צעירים. תחום השנתיים, התחלתי לעבוד כמורה בלתי-מוסמך במערכת רמת-השרון.

לאחר כמה שנות עבודה במעברות, גם כמורה וגם כמנהל, עברתי לבית-הספר של יד-המעביר. שם הקמתי בית-תלמוד, שהפך במהרה לדוגמה לכל האזור. עבדתי שם שלוש שנים, עד אשר פנתה אלי הגברת שושנה סגל, המפקחת על בתי-התלמוד בעיריית חולון, והציעה לי לעבור לחולון. אז הייתי כבר נשוי ואשתי אף היא עבדה כמורה בחולון. קיבלתי את הצעתה של הגברת סגל.

נתקבלתי כמורה בבית-הספר העממי ג' והתחלתי ללמד בו עם התחלת שנת הלימודים הנוכחית. באותו זמן בערך גולד בני הבכור, שהוא כיום בן עשרה חודשים.

הייתי מחנך של 56 תלמידים בכיתות ה' וו' והמשכתי לעבוד גם בבית-התלמוד, כי המחנך שבי עולה ללא ספק על המורה שבי. לימדתי את כל המקצועות העבריים וגם התעמלות וציור.

★ ★ ★

היורים כבר ידעו

בכמישה לינואר שנה זו, קרא לי המנהל ואמר לי כי כי ביקרה אצלו משלחת של הורים, שהתלוננו כי עשיתי מעשים מגונים בילדותיהם. הודעתי כששמעתי מה שמעלילים

כדור ביד וכדור ברג

בספח 1944 התקרבו הרוסים למחנה שלנו. הגרמנים לקחו מהמחנה כל מי שיכול היה ללכת. הייתי חלש מאד ידעתי כי לא אוכל ללכת ולכן יהרגו אותי הגרמנים. נשארתי במחנה, שבו רוכזו כל החולים שבין העצורים. ביום ששי אחד, באו למחנה שלנו, שבינתיים נעזב עליי רוב שומרי הגרמניים, שני חיילים הונגריים. הם היו עריקי ורצו להסתתר אצלנו עד שיגיעו הרוסים. הם שכבו עליי באותו יום ששי בערב ביקש חבר שלי שאעבור אליו, לקצו השני של הצריף. עברתי. כעבור שעה נעמד קצין ס.ס. בפתח הצריף ואמר לכולנו לצאת. עלינו עמדה שורה של אנשי ס.ס.

שלוש ילדות בכניסה לבית-הספר העממי ג' בחולון. בו התחוללה השערוריה. ילדות דומות הן הנפגעות בפרשה זו. למעלה מימין: המורה המואשם מסתיר את פניו מן המצלמה.

איש מאתנו לא יצא. או המטירו הגרמנים אש אל תוך הצריף וכל אלה ששכבו במקום ששכבתי לפני זה, נהרגו. בשבת בבוקר בא שוב אותו קצין ס.ס. ואמר לנו לקום ולקבור את המתים. רובם לא היו מסוגלים לקום. אלה שיכלו ללכת סחבו את המתים והתחילו לקבור אותם. לפתע רץ מישהו בחורה, וכשהוא אוחז את הקרבים שלו הנשפכים החוצה וצועק: "תברחו! מחסלים את כולנו!"

רצנו לכיוון הגדר, כשהס.ס. יורים אחרינו. היינו שלושה שהספקנו לקפוץ מעל לגדר. אחד נהרג בשעת הקפיצה. אני מבלתי כדור ביד וכדור ברגל. נשכבתי בתעלה. השלישי רץ הלאה. היינו היחידים מכל המחנה שנשארו בניים.

תחילה הסתתרתי בחורשה. אחר כך הסתתרתי באסם תבואה. חשבתי שלא ראו אותי. לפתע הגיחו שני גרמנים. אמרתי שיש לי טפוס, כדי שיפחדו להתקרב אלי. הם הציעו לי לשמור עלי עד שיגיעו הרוסים, כדי להציל את נפשי. אבל הם חששו ממחלתי, כי שמתי את עצמי חולה מאד, והסתלקו. כעבור זמן בא איש ס.ס. גרמני ואמר לי לצאת אליו. סירפתי גם לו כי

אבל שום מעשה אחר לא זכור לי. כעבור יומיים שוחררתי, בהתערבות משרד החינוך. מאו הופסקה עבודתי ואני מקבל את מחצית משכורתי עד לגמר הביורוד המשפטי.

★ ★ ★

בצריף המוות

היה היה כמש רצח. סבל איום נגרם לי. פעם אפילו הגעתי לגבול היאוש ותחכתי את עורקי ידי. רציתי להתאבד. אינני חושב שעבר עלי סבל כזה מימי, למרות שחיי היו גדושים סבל ורדיפות כמעט משחר ילדותי, כאשר עברה משפחתי ערב מלחמת העולם מטרנסילבניה לבודפשט, בירת הונגריה, בהיותי נער בן 13.

ב-1944, עם בוא הגרמנים להונגריה, נלקחו כל הגברים היהודיים, בגיל 16, לעבודות-כפייה ולביצורים בחזית. אני, שני אחי ואני, ברחנו מבודפשט לאיזה כפר במרחק 35 קילומטר מהעיר. שם השגנו תעודות שחייצות מוויפות ושוב חזרנו